

**Teppo Hauta-ahon
30-vuotistaitelijajuhlatunnelmia**

Syyskokousristeilyn kuvareportaasi

Kontra-C (aikaisemmin Basisti)

Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti

21. vuosikerta.

Ensimmäinen lehti julkaistiin vuonna 1982

Kontra-C täyttää 20 vuotta!

Painos 200 kpl

Päätoimittaja: Miika Asunta (vt.)

Toimituskunta: Yhdistyksen hallitus

Taitto: Miika Asunta

Mainossihteeri: Katri Tuomennoro

Kopiointi ja
jakelu: Reijo Jukarainen
Kerasivu Oy
tulostus@kerasivu.fi
puh. (09) 294 8383

ISSN 0780-5519

Sisällysluettelo

Olet tässä 2

Pääkirjoitus 3

Teppo Hauta-ahon 30-vuotistaiteilijajuhla ... 4-11

Elämäni Kaleonttina 4

Hauta-ahon näkemyksiä tuotannostaan 6

Ensikonsertti-kritiikki vuodelta 1972 9

Juhlakonsertin ohjelma 10

Syykokousristeily, kuvareportaasi 12

Syyskokouksen päätöksiä 15

Esko Laineen haastattelu 16-17

Tarun palsta 18

Seuraava numero eli 1/03 ilmestyy helmikuun alussa, aineisto pyydetään toimittamaan taittajalle tammikuun 27. päivään mennessä.

Seuraavassa lehdessä esitellään mm. Vuoden Basisti 2003 ja kerrotaan kenelle historiikin kirjoittamisesta luvattu stipendi myönnettiin.

Suomen kontrabassoklubi ry.

Perustettu vuonna 1976

Hallitus 2002

Puheenjohtaja

Miika Asunta
(045) 677 7842 miika.asunta@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja,

Taloudenhoitaja

Sami Koivukangas
(041) 539 1873 sami.koivukangas@pp.htv.fi

Sihteeri

Johannes Raikas
(050) 380 7603 johannes.raikas@helsinki.fi

Tuure Koski
(040) 551 5311 tuure.koski@kolumbus.fi

Anna Rinta-Rahko
(050) 587 3010 arinta@siba.fi

Julius Pyrhönen
(050) 549 0546 jpyrhonen@siba.fi

Katri Tuomennoro
(050) 569 1205 ktuomennoro@hotmail.com

Kontra-C on Suomen kontrabassoklubi ry:n jäsenlehti, johon jokainen jäsen voi antaa myös omia artikkeleitaan julkaistavaksi. Jutut lähetetään toimitukseen mieluiten sähköpostitse. Suositeltavin tiedostomuoto on Microsoft Word. Konekirjoitusliuskoja ja selviä käsinkirjoitettuja tekstejä otetaan vastaan postitse.

Aineisto toimitetaan suoraan taittajalle:

Miika Asunta
Helsinginkatu 42 a 29
00530 HELSINKI
miika.asunta@saunalahti.fi

Pääkirjoitus

Tekijänoikeuspelleilyä, osa 2

Taksiryrittäjä joutuu ensi vuoden alusta maksamaan Gramex-korvauksia, jos autossa on radio. Vastaavat korvaukset rasittavat myös parturikampaamoyrittäjiä, tavarataloja jne. Kuitenkin jokainen radioyhtiö maksaa esittämästään musiikista täydet tekijänoikeuskorvaukset, mikä taas on kustannussyistä johtanut epäterveeseen tilanteeseen, ns. soittolistojen käyttöön – jolloin toimittajat voivat valita vain tiettyjä kappaleita ohjelmiansa täytteeksi. Vain suuret hittitehtaat hyötyvät, ja kaikki radioasemat sitämyöten kuulostavat suurinpiirtein samalta.

Radiovastaanottimen omistaja ei voi millään tavalla vaikuttaa siihen, mitä musiikkia toosasta kuunteluhetkellä tulee. Ilmeisesti ylimääräisellä maksulla onkin tarkoitus tukea niitä artisteja, joiden musiikkia radiossa soitetaan vähemmän.

”Artisti ei enää jaksa maksaa”, luki banderollissa kulttuuriväen järjestämässä mielenosoituksessa eduskuntatalon portailla. Onko maksurasitteiden lisääminen todella ainoa tapa parantaa asiain tolaa?

Aika ajaa vääjäämättä perinteisen musiikkibisneksen ohi. Äänitteiden tuotantokustannukset ovat pudonneet digitaalitekniikan myötä alas, ja toisaalta levityksen/markkoinnin uusia mahdollisuuksia ei vielä osata hyödyntää. Levy-yhtiöt pyrkivät epätoivoisesti pitämään kiinni CD-levyistä – jopa niin pitkälle, että kopiointisuojatut uusjulkaisut eivät edes täytä ns. Redbook-standardin vaatimuksia, eivätkä siten toimi tavallisissa CD-soittimissa.

Ehkäpä tulevaisuudessa näemme tilanteen jossa taitelijat myyvät tuotteensa internetin kautta suoraan kuluttajille ja radioasemille. Väliporras – suurin ja ahnein rahanreikä – jäisi nuolemaan näppejään.

Ennenkuin tähän päästään, radioyhtiöt voisivat kustannusten kattamiseksi – tekijänoikeuteensa vedoten – alkaa periä kuuntelijoilta maksua

omasta ohjelmatuotannostaan kuten esimerkiksi uutisista. Vastavuoroisesti tavallinen kansalainen voisi myös saada sopivan suuruisen korvauksen vastentahtoisesta radion kuulemisesta yleisellä paikalla tai vaikka taksissa – tämä korvaus voitaisiin siirtää suoraan tuotteen hintaan alennuksena, ja yritys voisi sen myös siten verotuksessaan erikseen vähentää.

Helsingistä puuttuu kunnollinen levykauppa

Tutustumiskäynnit Lontoon ja Tukholman keskustan levykauppoihin ja tavarataloihin osoittavat selvästi, että Helsingissä klassisen musiikin marginaalilevyjen saatavuus on huono ja myymälätilat ovat rappiolla.

Taisipa Musiikki-Fazerin levymyymälä aikanaan olla Pohjoismaiden suurin, mutta ylikansallisen Warnerin kaapattua yhtiön koko levyosasto lopetettiin. Stockmannin tavaratalo yritti jonkin aikaa täyttää aikaa tyhjiötä, mutta tällä hetkellä on jäljellä oikeastaan enää Fuga, joka sijaitsee hieman sivussa Kaisaniemenkadulla, ja jonka liikeidea perustuu enemmän tilausmyyntiin kuin tavaran esilläpitämiseen. Anttilan Megastore asematunnelissa on viimeinen lenkki, mutta sielläkin klassiselle musiikille riittää enää hylly tai kaksi. Hollantilainen Free Record Shop pitää jonkinlaista klassisen musiikin osastoa Mannerheimintien entisen Wulffin alakerrassa, mutta se perustuu Musiikki-Fazerin jäämistölle, ja kehitystyö on jäänyt lapsenkenkiin.

Missä on kokonainen äänieristetty levyosasto asianmukaisine kuunteluhuoneineen? Voidaan tietysti vedota pieneen myyntivolyyymiin, mutta miten voi olla volyyymiä jos ei edes ole tavaraa myytäväksi?

Teppo Hauta-ahon 30-vuotistaiteilijajuhlaspesiaali

Taiteilijajuhlaa vietettiin sunnuntaina 1.12. Kanneltalossa Helsingissä. Paikalla oli parinsadanhengen verran yleisöä, ystäviä ja tuttuja vuosien varrelta. Ohjelmaa oli neljän setin verran, ensimmäisessä päiväsankari soitti itse pianistinaan jo ensikortissa 1972 mukana ollut Meri Louhos, toisessa kuultiin Schubertin Forelli-kvintetto, kolmanteen oli koottu Kalmiston sävellyksiä, ja viimeisessä osuudessa kuultiin Tepon ja Karita Holmströmin duoa, ja lopulta lavalle nousi Trio Nueva Finlandia. Konsertti huipentui improvisaatioon, johon Tepollekin täydellisenä yllätyksenä yleisön joukosta liittyivät vielä tanssija Reijo Kela ja kansanmusiikin professori Heikki Laitinen, joka esitti kurkkulaulantaa. Meno yltyi niin villiksi, että esiintyjät huusivat lopulta poliisia paikalle, jotta tilaisuus saataisiin päätökseen.

Kanneltalon aulassa oli esillä Heimo Rissasen valokuvatutkielma Teppo Hauta-ahosta ja musiikista. Soitin-Laine oli myös mukana, esillä oli mm. jousia, tuliterin d'Addario-kielin varustettu pikkubasso ja valkoinen Bridge-merkkinen sähkökontra.

Seuraaville sivuille on koottu joitakin valokuvia ja parhaita paloja käsiohjelmasta. Lisäksi olemme saaneet käyttöömmme Teemu Kauppisen uuni-tuoreen Tepon sävellyksiä käsittelevän kirjallisen työn, josta julkaisemme säveltäjän haastattelun.

MA

Elämä kameleonttina

Teppo Hauta-ahon muusikon ura alkoi Korsossa 1950-luvun lopulla, kun naapurin poika Seppo Paakkunainen (joka myöhemmin tultiin tuntemaan Paronina) tarvitsi bändiinsä basistia. Ja musiikki vei miehen; opinnot Sibelius-Akatemiassa alkoivat vuonna 1963 ja Helsingin kaupungin-orkesterin riveissä mies soitti jo pari vuotta myöhemmin, vuodesta 1965 aina vuoteen 1972. Opiskeluaikojen merkittävimpiin opettajiin kuului František Pošta, jonka opissa Prahassa Hauta-aho syvensi tietojaan useaan otteeseen 1960-luvun lopulla.

Vuonna 1972 kuultiin Hauta-ahon soolodebyytti. Ensikonsertissa 13.12.1972 basistia säesti myös 30-vuotisjuhla-konsertissa kuultava pianisti Meri Louhos.

Vuonna 1975 Hauta-aho siirtyi Suomen Kansallisoopperan leipiin, mutta alusta alkaen Hauta-aho vaikutti myös vilkkaasti

kotimaan jazzpiireissä mm. Pekka Pöyryn ja Seppo Paakkunaisen kanssa. Vuonna 1971 Hauta-aho voitti yhdessä Edward Wehsalan, Heikki Sarmannon ja Seppo Paaku-

naisen kanssa Montreauxissa EBU:n jazzkoonpano-sarjan. Jo ennen tätä Hauta-aho oli aloittanut kokeilevan matkansa kollektiivisen improvisaation maassa oman koonpanonsa Kalmisto-Klangin kera.

Seuraavalla vuosikymmenellä Hauta-aho keskittyi enemmän säveltämiseen. Tuottelias aikakausi synnytti teoksia jousikokoonpanoille, jazzyhteille sekä sooloinstrumenteille ja vuonna 1986 sävellystyö palkittiin arvostetussa Kuningatar Marie-Josén sävellyskilpailussa Sveitsissä ensimmäisellä palkinnolla. Hauta-ahon kynästä on lähtenyt myös suuri joukko pedagogiseen käyttöön tarkoitettuja eri vaikeusasteisia kappaleita ja muusikko on itsekin viihtynyt opetustyössä. Hauta-ahon tunnetuin teos lienee vuonna 1985 ARD:n bassokilpailussa maailmanmaineeseen pyrkähtänyt Kadenza, joka kuuluu maailmalla bassokilpailuiden vakio-teoksiin. Kadenza on klassikko basistien keskuudessa: helppo, mutta kuitenkin vaikea ja paljastava.

1980-luvun puolivälin jälkeen Teppo Hauta-aho/Teemu Kalmisto on vaikuttanut mm. Kalmisto-kvartetissa, Ensemble Braxtoniassa, Helsinki Express kokoonpanon, Quintet Modernen Trio Nueva Finlandian, Harri Sjöström Quartetin sekä Sound Kitchenin riveissä.

Hauta-aho tunnetaan laajalti myös maailman musiikkipiireissä. Hän on soittanut mm. sellaisten improvisaation mestareiden kanssa kuin Alexander von Schlippenbach, Paul Lovens, Mal Waldron, Barre Phillips, Cecil Taylor, Phil Wachsmann, Evan Parker.

Teppo Hauta-aho kutsuu itseään milloin Teemu Kalmistoksi, milloin sävelläjäksi tai kompostiksi milloin kameleontiksi. Laajempaa julkisuutta näistä "sivupersoonista" nauttii Teemu Kalmisto. Missä ja miksi syntyi Teemu Kalmisto, sävelläjä Teppo Hauta-aho?

Muut ovat sen nimen antaneet. Eräs kollega nimitti minua Teemuksi pituushyppääjä Teemu Hauta-ahon mukaan. Toinen kollega kaupunginorkesterista, alttoviulisti muuten, keksi sitten tuon Kalmiston. Itse olen nimennyt itseni usein Kameleontiksi, jotenkin se kuvaa minua olen tehnyt musiikkia laidasta laitaan ja ollut cross-over aina.

Mitkä tapahtumat tai henkilöt ovat olleet merkittäviä muusikon urallasi?

- 10 vuotta Kuhmon kamarimusiikkia sekä Jyväskylän kesät 68-70 ovat olleet tapahtumina hyvin tärkeitä.

Ihmistä täytyy sanoa, että vaikuttaneita ihmisiä on ollut paljon ja olen yrittänyt ottaa oppia jokaiselta.

Paroni Paakkunainen, joka pyysi minut bändiinsä soittamaan. Meri Louhos, hänen kanssaan olin monessa pelkkä oppilas, hän opettaja. Carita Holmström, me olemme tehneet kauan yhdessä musiikkia, Carita & Kalmisto Duo on toiminut vuodesta 1977, se ei voi olla vaikuttamatta (n. 200 konserttia). Sitten on tietenkin František Pošta, musiikillinen isäni, herättäjä, jonka jälkeen alkoi uusi elämä. Jorma Panula, joka koko ajan kannusti säveltämään - hän onkin itse asiassa ollut ainoa sävellyksen opettajani! Viulisti Eli Goren, jonka mukana pääsin sisälle kamarimusiikkiin. Julliard Schoolin professori David Walter, josta on tullut minulle erittäin tärkeä Poštan kuoltua. "Improm" puolelta Cecil Taylor ja tanssija Reijo Kela, hän on ollut mentaalinen opettajani ja hyvä esimerkki luovasta hulluudesta. Yhteistyö näyttelijä Dick Idmannin ja Carita Holmströmin kanssa oli antoisaa, teimme 98 esitystä lapsille päiväkodeissa ja kouluissa Kuun kultainen sävel -musiikkifantasia, joka sisälsi kaikki päämusiikkityylit.

Minkälaisia "projekteja" muusikko ja säveltäjä Teppo Hauta-aholla on meneillään tällä hetkellä?

- Itseni kehittämisen projekti ja soiton kehittämisen projekti. Olen alkanut enemmän ja enemmän säveltää bassolle ja nimenomaan sellaista musiikkia, joka sisältää pizzicatoa, mutta ei ole jazzia kumminkaan! Pizzicaton aliarvioiminen on puute musiikkikulttuurissamme.

Mitä sinulla on muusikkona ja taiteilijana vielä tehtävää, mihin seuraavaksi suuntaat?

- Edelliseen liittyen, haluan soitta Bachin sellosarjat pizzicatolla. Onhan se vähän hullun projekti; jos elää satavuotiaaksi, niin ehkä niistä sitten jonkun pystyy soittamaan. Laajemmin voisin sanoa, että basson roolin laajentaminen musiikin esittämisessä on pitkäaikainen tavoitteeni.

Noin yleisesti ottaen tavoitteista on sanottava, että itsensä kyseenalaistamisen on oltava jokapäiväistä. Se on itsekästä tavallaan, mutta siten musiikki kehittyy. Minua yhä ihmetyttää musiikin kuppikuntaisuus. Soittajatkin ovat kovin yksipuolisia, eivätkä kuuntele muita musiikinlajeja kuin mitä soittavat, erityisesti tämä pitää paikkansa jazzin sisällä. Monipuolisuus muka syö uskottavuutta. Myös virallinen taho rankaisee monialaisuudesta, esimerkiksi apurahoja haetaan erikseen säveltämiseen/soittamiseen, kevyeen/ vakavaan musiikkiin. Tässä 30-vuotistaiteilijakonsertissa yleisö saakin kuulla monenlaista, paitsi poppia ja iskelmää!

Miksi 30-vuotistaiteilijajuhlakonsertin setissä nro 3 kuullaan Kalmistoa näin runsaasti?

- Konsertin tämän osion piti alun perin olla levynjulkaisukeikka. Vireillä on ollut projekti, jossa Jussi Javaksen oppilaat soittavat musiikkiani. Setissä on esimerkkejä tästä materiaalista. Levy on ikävä kyllä viivästynyt, mutta setti jäi.

Anne Euramaa

Kirjoittaja on Kanneltalon tiedottaja

Teemu Kauppinen: HAUTA-AHON NÄKEMYKSIÄ TUOTANNOSTAAN

Kadenza

TK: Teppo, puhutaan ensin kappaleestasi Kadenza..

THA: Muailmankuulu Kadenza!

TK: Niin, maailmankuulu Kadenza. Voitko kertoa historiaa: milloin sävelletty ja minkä takia?

THA: Joo, sehän on aika vanha biisi, ensimmäinen versio taitaa olla vuodelta 1969, tein sen kolmoskurssiani varten, oli tulossa semmoinen laki, että pitää olla teoria-aineet tehtynä että saa soittaa tutkinnon ja tein kappaleen nopeasti että oli joku oma kappale soitettavana.

Ensimmäinen versio on lyhyt, vain yhden sivun mittainen. Minulla on kotona lattialla kasa historiallisia papereita; ravintolalaskuja, puhelinlaskun palasia ja muita lappuja joilla on luonnoksia Kadenzasta. Niistä se 1. versio syntyi, ideoista raapustettuna jollekin suttupaperille. Soitin sitten kappaleen ja ainakin (Sibelius-Akatemian rehtori

Taneli) Kuusisto ihmetteli että mikäs tämmöinen Kalmisto on...

TK: Taiteilijanimesi Teemu Kalmisto ei siis vielä silloin ollut yleisesti tiedossa?

THA: No ei ainakaan Kuusisto sitä tiennyt. No, sitten jossain vaiheessa tuli toinen versio, jota mm. (Frantisek) Posta soitti, tämä nykyinen versio tuli tunnetuksi Eskon (Laine) soittamana, se on siis kolmas versio.

TK: Kun puhut "Eskon versiosta", miltä vuodelta se voisi olla?

THA: Kakkosversio voisi olla 1978 maissa... Man-saaren kilpailu oli 81 tai 82, siellä oli vielä se kakkosversio mutta lopullinen versio oli 1985 Münchenin (ARD) kilpailussa

TK: Kadenza on käsittääkseni maailman eniten soitettu soolobassokappale, mistä sen suosio oikein lähti liikkeelle?

THA: Se oli just se Münchenin kilpailu jossa se "snajattiin", ongelmana on vaan ollut se, että Kadenza on vaikea löytää, se on suomessa kustannettuna ja sitten se on jossain kokoelmakirjassa Saksassa mutta se taisi hävitä siinä kommarihomman kaatumisen yhteydessä... Joka tapauksessa

Münchenin jälkeen se alkoi levitä Eskon ansiosta (Esko Laine Berliinin Filharmonikoihin 1986, toim. huom.).

TK: Mitä arvelet, mihin perustuu Kadenzan suosio, miksi sitä soitetaan niin paljon?

THA: En tiedä, joku on väittänyt, että se on vaikea kappale mutta en tiedä siitä. Se on paljastava kappale, kerrankin yksi tosi tunnettu basisti halusi esittäytyä ja lähettää nauhan, jossa soittaa Kadenzan... varsinkin korkeat paikat tuntuivat olevan vaikeita. Siitä olen ollut yllätynyt, että sitä soitetaan niin roisisti ja rumasti, se ymmärrettään "nykymusaksi", jota se ei ole.

TK: No minkälainen kappale se sitten oikein on?

THA: Sehän on semmoinen balladi, olen ollut hämmästynyt, kun ihmiset ovat pitäneet sitä niin ihmeellisenä kappaleena, huiluäänipizzicatoja ja muuta, mutta onhan niitä ennenkin ollut. Nytkin olen kuullut, että George Vance pitää mestarikurssillaan Amerikassa kokonaisen päivän Kadenza-workshoppia. Onhan se hyvä, että siitä muodostetaan tarkka kuva, mutta mielestäni Kadenzaa voi kyllä soittaa monella eri tavalla, ei siihen kellään ole mitään kaavaa, miten se pitäisi soittaa.

Rapsody

TK: Puhutaan seuraavaksi Rapsody:sta

THA: The Rhapsody! Sehän on tavallaan jatkoa Kadenzalle, sen toinen nimikin on "the Munich impression no. 1", Kadenzahan oli Münchenin kilpailussa -85 pakollisena kappaleena ja kuulin sen siellä n.30 kertaa. Kun tulin kotiin, Rapsody tuli vähän niin kuin jälkitautina. Olen ihmetellyt, miksi Rapsodysta ei ole tullut niin suosittua kuin Kadenzasta, onhan siinä enemmän pitkä linjaa ja melodiaa, se on myös mielteliäämpi kappale. Jos vertaa näitä kahta kappaletta niin Kadenza on "pieniä kuvia putkessa" ja Rapsody pitkä tarina.

TK: Minkälainen oli Rapsodyn sävellysprosessi, kerroit että Kadenza syntyi paperinpaloille kirjoitetuista luonnoksista. Syntyikö Rapsody sitten niin, että tulit kotiin Münchenistä, istuit alas ja kappale syntyi?

THA: Suunnilleen, ja oikeastaan saman tien syntyi toinen kappale: Hommage a' Bottesini (Munich impression no. 2). Rapsody oli muutenkin yllätys, ei ollut alun perin tarkoitus tehdä niin pitkää kappaletta mutta siitä vain tuli sellainen kun se on.

TK: Minkä verran Rapsody:a soitetaan tällä hetkellä ulkomailla?

THA: En tiedä ollenkaan, kerran eräs vanha mestari otti yhteyttä ja kehui kappaletta mutta arvosteli sitä unisono-pätkää, sanoi, että siinä meni kyllä överiksi. Ehkä 80-luvulla ei oltu totuttu sellaiseen. Eihän se sinullekaan ollut ongelma vai?

TK: No ei se kyllä kappaleen vaikein kohta tosiaan ollut.

TK: Minkälaista palautetta olet saanut Rapsody:sta?

THA: Ei sitä haukuttukaan ole, joskus Esko Laine soitti sen ja Helsingin Sanomien kriitikko kehui kovasti kappaletta.

TK: Sanoit, että Kadenza on usein ymmärretty väärin, sitä on soitettu robustisti ja rumasti, miten on Rapsodyn laita?

THA: Ei, se on ilmeisesti selkeämpi, varmaan koska se on niin melodinen kappale. Joskus -varsinkin Amerikassa- on käsitetty aksentit hirveän voimakkaina, kai se on koulukuntakysymys.

TK: Kun itse soitin Rapsodya niin meillä oli eri käsitys loppujakson temposta, minulla hidas, sinulla nopeampi ja tanssillinen.

THA: No, se on myös makuasia, sanotaan, että häissä nopeasti ja hautajaisissa hitaammin, itse soitin Rapsodyn Frantisek Postan muistokonsertissa ja siellä kappale kesti puolitoista minuuttia kauemmin kuin yleensä. Sinä olet kyllä aina soittanut hyvillä soittimilla, sekin vaikuttaa asiaan.

Duobasso

TK: Puhutaan sitten kappaleestasi Duobasso.

Siihen liittyy jotain Amerikan matkan muistoja?

THA: Niin, olin vuonna 1990 ISB:n (International Society of Bassists) tapahtumassa ja siellä kuulin bassoduo, jossa soittivat David Walterin oppilaat John ja Anthony (en muista sukunimiä). En edes tarkkaan muista mitä he soittivat, mutta olin vaikuttunut ja reissu poiki mm. Duobasson. Kappale on omistettu Johnille ja Anthonylle ja yläotsikkona on "a salute to David Walter".

TK: Soitin hiljattain kappaletta Matti Tegelmanin kanssa ja puhetta oli juutalais-, mustalais-, ja espanjalaisvaikutteista.

THA: Niin, David on juutalainen. Anthony on Italialainen mutta en tiedä niistä vaikutteista.

Ensiesityshän oli Weimarissa kommunistiaikana.

TK: Vielä Duobasson sävellysprosessista, tulit siis matkalta inspiroituneena, istuit työpöydän ääreen ja sävellys vain "ilmestyi paperille".

THA: Niin vähän luulen, se oli niin kuin Rapsodyn kanssa.

TK: Vielä vaikutteista, tapaat siis muusikoita, vaikutut heistä ja heidän soitostaan ja sävellys "tipahtaa" nuottipaperille?

THA: En tosiaan tiedä mistä ne tulee... olen vähän niin kuin tämmöinen välikäsi... (vaihtaa puheenaihetta) Onhan se duo mutta ehkä enemmän kallellaan ykkösstemmaan, en tiedä.

TK: Kakkosstemma onkin pääasiassa komppia, mutta pariääninä...

THA: Niin, kakkosstemma on kyllä raskaampi, yhden basson pitäisi kuulostaa kahdelta (doublebass!)

TK: Ylipäänsä kappaleittesi kokoonpanoista, kiinnostaako sinua enemmän duot ja muut kamarimusiikkikokoonpanot kuin soolo?

THA: En osaa sanoa, onhan moni, varsinkin pedagogisiin tarkoituksiin tehty kappale tehty alun perin tietylle kokoonpanolle mutta näissä "ammattikappaleissa" kokoonpano vaan tulee jostain.

TK: Suomen Kansallisooopperan bassosektio tilasi sinulta kappaleen ja se esitettiin viime Isänpäivänä. Kuinka moni bassokappaleistasi on tilaustöitä?

THA: Ai niin, se kahdeksan basson kappale. Ei tilaustöitä montaa ole mutta nyt englantilainen Recital Music -kustantamo on tilannut kappaleita. Ensi kesänä esitetään "Kolme Kysymystä Ja Vastaus" bassolle ja pianolle, se on ensimmäinen "Recitalin" tilaama kappale ja lisää on tulossa. Kuulin että ne aikoo päästä tilauksissa sataan kappaleeseen.

TK: Siis sata Hauta-Ahon kappaletta?!

THA: (nauraa) Ei, vaan yhteensä, eri säveltäjiltä.

Koraaliaana

TK: Kerro bassokvartetosta Koraaliaana.

THA: Se syntyi tavallaan vahingossa, tein 1980 luvulla musiikkia radio-ohjelmiin ja eräässä ohjelmassa minulle annettiin pohjaksi Lutherin Koraali, olikohan se numero 114. Soitin sitä teemaa nauhalle ja sitten keksin soittaa samaa teemaa samalle nauhalle oman soittoni päälle! Siitä

sain idean tehdä ks. teemasta bassokvartetton. Ensiesitys oli muistaakseni v. 1986 tai –87 Hyvinkäällä ja sama porukka (mm. Henri Dunderfeldt ja Petja Wagoner) teki siitä radionauhankin. Nauhaa soitettiin radiossa ja muistan, kun Helsingin Kaupunginorkesterin soolosellisti Veikko Höylä oli kuullut nauhan ja oli siitä innoissaan. Sellosta tuli mieleen, että kerran soitettiin Koraaliaanaa hautajaisissa kahdella bassolla ja kahdella sellolla eikä se oikein toiminut, kyllä se on basso-kvartettkappale.

TK: Bassokvartetti härkäkvartetti (Sami Koivukangas, Juho Martikainen, Jani Pensola ja TK) on paljon soittanut Koraaliaanaa. Kovasti on ihmetelty kappaleen alkua, jossa kaikki soittavat eri tempoissa. Yleisö on joskus saattanut epäillä, etteivät soittajat tiedä, missä mennään, että oltaisiin ”pihalla”. Minkälainen ajatus sinulla oikein on siitä alusta?

THA: Se on kuin unessa, ykkösbasso alkaa esitellä teema hitaasti ja jopa epävarmasti ja kakkosbasso tulee mukaan dissonanssilla. Kolmos-, ja nelosbasso soittaa pulssia, kuin sydämenlyönnejä unessa.

TK: Sitten herätään unesta ja todellisuudessa soit sitten se koraali?

THA: Niin, vai ollaanko vainaita, kalmistoon jouduttu! En tosiaan tiedä koraalin sanoja, liekö hautajaiskappale. Kappaletta ei ole tarkoitettu

ohjelmalliseksi ja siksi onkin hyvä etten tunne ks. koraalin sanoja.

TK: Kappaleessa on ollut sellainen ongelma, että crescendoja on paljon ja sointi menee tukkoon.

THA: Se on totta, tuli kirjoitettua aika paljon ja isoja nyansseja. Pitää vaan muistaa aloittaa crescendo tarpeeksi hiljaa, että on varaa kasvattaa ääntä. Nykyään oikeastaan inhottaa kirjoittaa paljon nyansseja. Yksi tapahan on olla kirjoittamatta nyansseja ja jättää ne soittajan harkittavaksi mutta se nyt on liioittelua. Onhan kappaleissa paljon tarkkoja merkintöjä, subito-nyansseja ja muuta...en tiedä, onko se paras vaihtoehto. Kappaleen lopussa on muuten kohta, jossa kakkosbasso virittää e-kielen aahan. Amerikkalainen basisti Patrick Neher keksi sen kun huomasi, ettei kakkosbasso muuten tarvitse e-kieltä kappaleen aikana. Hyvä idea, se matala a on hieno!

TK: Niin on. Kiitoksia haastattelusta Teppo Hauta-Aho!

Haastattelu on osa Teemu Kauppisen musiikin maisterin tutkintoon kuuluvasta kirjallisesta työstä, joka on kokonaisuudessaan luettavissa Sibelius-Akatemian kirjastossa.

Ensikonsertti 13.12.1972 kirjoitti edesmenneeltä Helsingin Sanomien kriitikolta Seppo Heikinheimolta seuraavanlaisen arvion:

MAINIO BASISTI

Kontrabasso solistisoittimena on oikeastaan järjenvastainen ilmiö, mutta yhtä kaikki ilmaantuu aina silloin tällöin tämän ”jättisahion” taitajia, jotka eivät kaihdakaan näyttää taitojaan kokonaisen oman ohjelman parissa. Tunnetuimpia ja varmaan monipuolisin tämän alan kotimaisista taitureista on Teppo Hauta-aho, pätevä muusikko koko rintamalla sinfoniasta jatsiin ja poppiin. Kuulin ensimmäistä kertaa Hauta-ahon sooloilua klassisen ohjelman parissa ja hämmästyin: mies soitti niin vaivattomasti ja nauttavasti, että olisi miltei voinut kuvitella hänen käsittelevän seloa, eivätkä bassolle ominaiset miltei väistämättömät puhtausvirheetkään häirinneet kuin silloin tällöin.

Hauta-ahon ohjelma jäi valitettavan totunnaisiksi, sillä klarinetistin sairastumisen vuoksi putosi ohjelmasta pois Teemu Kalmiston mielenkiinnolla odotettu trio. Muusikko piireissä kiertävä itsepintainen huhu väittää, että ko. säveltäjä on identtinen bassotaiteilija Hauta-ahon kanssa.

Uutta musiikkia edusti siten vain Jarmo Sermilän ”Tavastonia”, kiinnostavasti möräkkä, mutta melko luonnosmainen kappale, jossa monet mahdollisuudet oli jätetty puolitiehen.

Perinteisessä osassa saatiin nauttia notkeasta ja musikaalisesta soittimen käsittelystä, jollaista vain harvoin kuulee tämän soittimen kohdalla. Teppo Hauta-aho on kiistattomasti klassisella sektorilla basistiemme kärkinimiä, se ilmeni viimeistään tässä yhteydessä.

Persoonallisen vapaamuotoisesti pukeutunutta esiintyjää säesti Meri Louhos ja kannusti runsasluokuisen ystäväjoukko.

Seppo Heikinheimo

Ohjelma 1.12.2002

osa I

Alkuhappening

Teppo Hauta-aho: Kadenza
Teppo Hauta-aho, kontrabasso

Eric's ballad Eerikin palladi
Eric Francet, kontrabasso

Jean Sibelius: Valse Triste

Jean Sibelius: Rondino
Leevi Madetoja: Maisema
Sergei Koussevitsky: Valse miniature

Teppo Hauta-aho, kontrabasso
Carita Holmström, piano
Teppo Hauta-aho: Pieni elegia František
Pošťan muistolle

Teppo Hauta-aho, kontrabasso
Meri Louhos, piano

Väliaika

osa II

Franz Schubert: Forellikvintetto
Eero Heinonen, piano
Kaija Saarikettu, viulu
Kari Lindstedt, sello
Jouko Mansnerus, alttoviulu
Teppo Hauta-aho, kontrabasso

väliaika

osa III

Teppo Hauta-ahon sävellyksiä

Merisonetti
Meri Louhos, piano

The Rhapsody
Sami Koivukangas, kontrabasso

Duobasso
Matti Tegelman, kontrabasso
Teemu Kauppinen, kontrabasso

Ufojen tanssi - Kontrabassotriolle
Töölön bassotrio: Erik Siikasaari, Häkä
Virtanen, T. Hauta-aho

Koraaliana
Teemu Kauppinen, kontrabasso
Sami Koivukangas, kontrabasso
Juho Martikainen, kontrabasso
Jani Pensola, kontrabasso

Duettino-fantasy viululle ja kontrabassolle
Minna Pensola, viulu
Jani Pensola, kontrabasso

väliaika

osa IV

Teppo Hauta-aho: Virne (Suomen ensiesitys,
II palkinto British international Baseforum
2000 –sävellyskilpailussa)

Carita Holmström: Kuuntelen vieras
Carita Holmström, kitara, huilu
Teppo Hauta-aho, kontrabasso

Chick Corea: Windows
Carita Holmström, kitara, huilu
Teppo Hauta-aho, kontrabasso
san. Carita Holmström

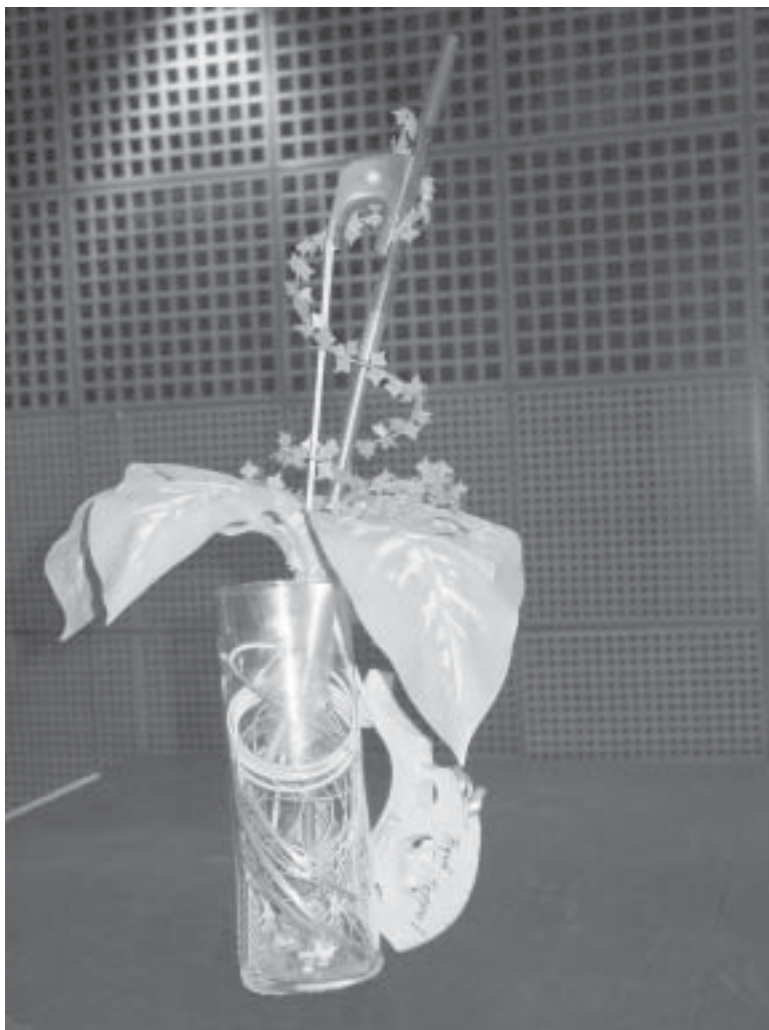
Stefan Schäfer: A'Dieu
Teppo Hauta-aho, kontrabasso
Carita Holmström, piano

Teppo Hauta-aho: 1 + ? – fantasia
Teppo Hauta-aho, kontrabasso
Carita Holmström, piano

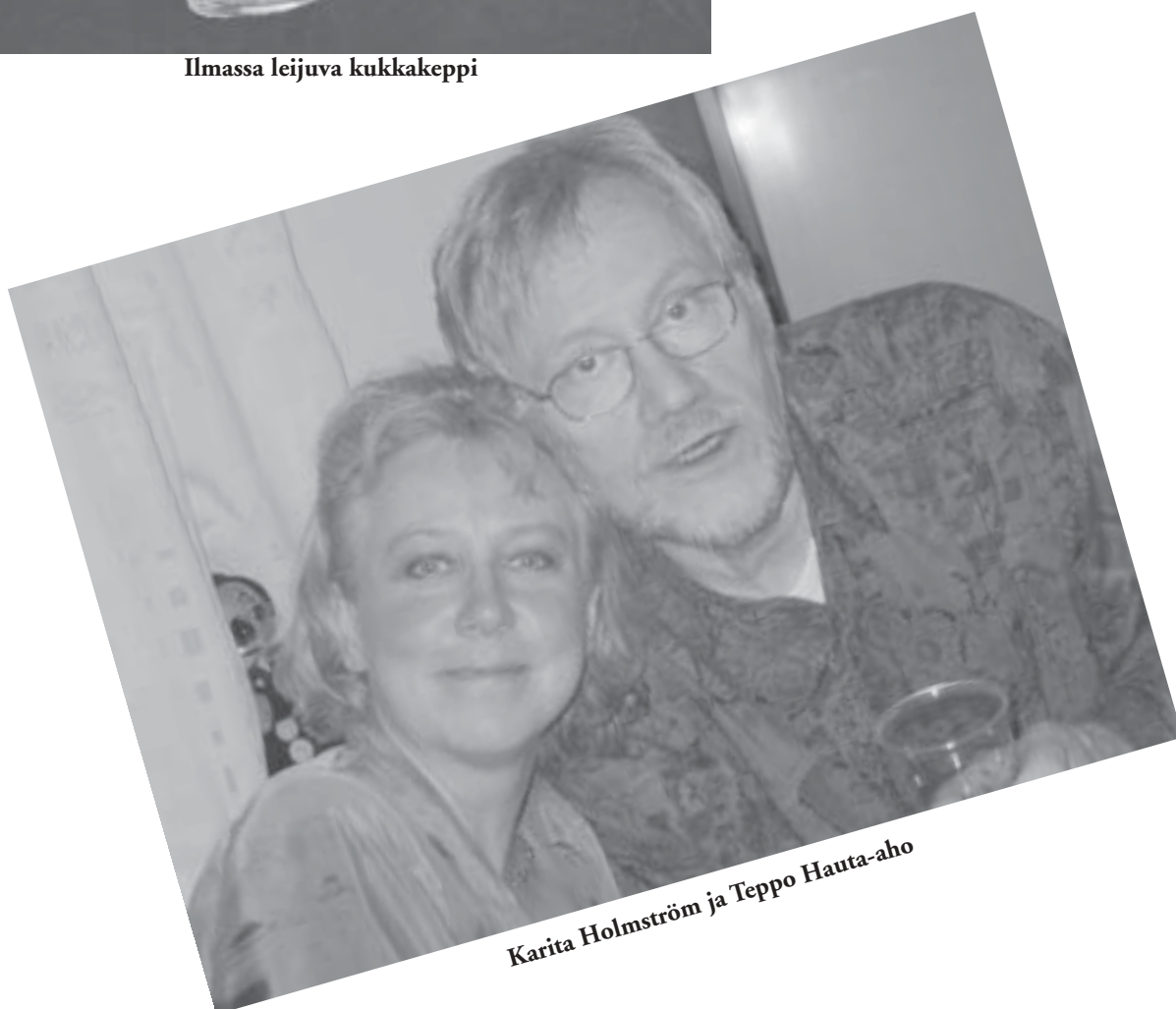
Eero Ojanen: Every star has special meanings

Instant Composing - Improvisaatio

Trio Nueva Finlandia
Paroni Paakkunainen, puhaltimet
Eero Ojanen, piano
Teppo Hauta-aho, kontrabasso

Ilmassa leijuva kukkakeppi

Karita Holmström ja Teppo Hauta-aho

Syyskokousristeilyllä Tukholmassa

Yllättävän runsaslukuinen kokousporukka kokoontui lähtöselvitykseen Helsingin Olympia-terminaaliin perjantaina 22.11. neljän aikaan

iltapäivällä. Sihteeri jakoi mihinnousukortit, ja nousimme Silja Serenade-laivaan. Majoittumisen jälkeen ohjelmassa oli yhdistyksen virallinen syyskokous 7. kannen kokous-

tiloissa. Matti Kuoppamäen lahjoittama puheenjohtajan nuija oli ensimmäistä kertaa tositoimissa. Esityslistan, talousarvioehdotuksen ja muiden paperien jaon jälkeen kokous voitiin aloittaa nuijankopautuksella. Kokoushuoneessa käytettävissämme olivat videolaitteet, piirtoheitin ja muistiinpanovälineet.

Ennen sääntömuutosasian käsittelyä pidettiin

tauko, jonka yhteydessä juotiin kahvit kokoustilojen lämpiössä. Itse kokoushuonetta voitiin

kyllä hyvällä syyllä luonnehtia parhaiten sanalla " kylmiö", sillä se sijaitsi aivan Laivan keulassa, ja lämpötila oli tuskin 20 astetta. Päätettyämme pitää kahvitaun huomautimme tästä henkilö-

kunnalle. He totesivat että eivät asialle juuri voi mitään tehdä, mutta talo tarjoaa kahvit. Niinpä siirryimme kahvipöytään. Kokous venähti lähes kolmituntiseksi, koska päätimme käsitellä uudet säännöt perusteellisesti, ja tarkistaa tekstin huolella. Jokainen kohta luettiin erikseen, ja useimmista vielä keskusteltiin.

Jäsenmaksujen korottaminen aiheutti niinikään hieman keskustelua, mutta siitäkään ei lopulta tarvinnut äänestää. Kokouksen päätöksistä enemmän jäljempänä lehdessä.

Kokouksen jälkeen ohjelmassa oli illallinen Buffét-ravintolassa, jonka kokit olivat

pikkujoulutyylisiin oli varanneet myös räätikkälooraa ja kinkkua ruokalistalle. Jälkiruokaosastossa suuren suosion saavutti

pipari+aurajuustoyhdistelmä! Käpykakusta ja luumukiisselistä puhumattakaan.

Miinuspuolelle voidaan kirjata salaattiosaston rajoittuneisuus, mikä selittyy vuodenajasta johtuvilla korkeilla hinnoilla - mitä tahansa ei laivan seisovaan pöytään ole varaa laittaa tarjottavaksi.

Aamulla lähdettiin palloilemaan Tukholmaan. Ennalta sovittua ohjelmaa ei ollut, vaan ryhmä jakaantui kahtia. Yhdessä kierrettiin kuitenkin tärkeimmät levykaupat: Sergelin torin Mega Skivakademin ja NK-tavaratalon klassisen

musiikin osasto.

Merkillepantavaa oli se, että bassolevyjä löytyy varsin mukavasti. Ne ovat hyvin esillä, NK:ssa löytyy jopa säveltäjäkohtaisesta hyllystä osasto "Bottesini". Kaikkia levyjä ei tietysti raatsi ostaa pois, joten seuraavillekin suomalaisasiakkaille on tavaraa jäljellä.

Mega-visiitin jälkeen jakaannuimme kahtia, tytöt kohti vanhaa kaupunkia. Mistä ihmeestä se johtuu, mutta aina kun armeijan käynyttä porukkaa on liikkeellä ulkomailla, vääjäämättä

törmätään kylmässä jäpittävään paikalliseen sotilasosastoon. Toki itse kullakin on tietoa siitä, että kuninkaanlinnan vahdinvaihtoparaati on päivittäin kello 12, mutta lauantaisin se on vielä kertaluokkaa isompi tapahtuma.

Osuttiin siis sopivasti paikalle. Huomatkaa kuvan taaempi lippu. Siinä on todellakin pässin

kuva. Kuninkaallinen pässi on paraatin tärkein elementti, kaksi sotilasta taluttaa sitä. Sen historia jäi epäselväksi, mutta epäilemättä jonkin taistelun tai joukko-osaston kunnian joskus kauan sitten on siis pelastanut pässi.

Paraatin jälkeen vanhassakaupungissa nautittujen kahvien jälkeen suunnistimme takaisin keskustaan. Koska kaikille ei Palmén murhapaikka ollut tuttu, kävimme tutustumassa Sveavägenin ja Palmegatanin (ent. Tunnelgatan) kulmauksessa sijaitsevaan muistolaattaan.

Kadun päässä kohoavien portaiden alla on tunneli, joka johtaa n. 400 metrin päähän Birger Jaarlin kadulle. Tunneli itsessään on melkoinen nähtävyys, seinän väritys on keltainen, ja valon heijastukset muodostavat melkeinpä radioaktiiv-

visten aineiden varoitustunnuksen! Häkellyttävä paikka, joka ei yleensä osu Tukholman-

päiväkävelyn varrelle.

Paluumatkan sujui muuten samaan tapaan kuin tulo, mutta tällä kertaa einhdimme pihviravintolassa promenadikannella.

Ensi vuonna olisi tarkoitus pistää homma uusiksi, kokemukset olivat sen verran lupaavia. Yhdistetty syyskokous- ja pikkujouluristeily - mikäpä olisi hausempi tapa rentoutua syksyn keskellä.

Teksti: Miika Asunta

Kuvat: Sami Koivukangas

Syyskokouksen päätökset lyhyesti

Hallitus 2003

Puheenjohtaja Miika Asunta
 Varapuheenjohtaja Sami Koivukangas
 Johannes Raikas (jatkaa edelleen)
 Anna Rinta-Rahko (jatkaa edelleen)
 Taru Tiusanen (uusi)
 Ville Väätäinen (uusi)
 Tuure Koski jazz-muusikkojen edustaja

Hallitus valitsee keskuudestaan tai ulkopuolelta sihteerin ja taloudenhoitajan.

Tilintarkastajat

Jouni Nieminen (Muusikkojen liitto) ja
 Tapio Lydecken, varalla Juho Martikainen
 ja Heli Haapakoski

Jäsenmaksut

Alle 18 vuotias 10 euroa
 18-vuotta tai yli 20 euroa
 Kannatusjäsen 30 euroa

Toimintasuunnitelma

1. Julkaistaan Kontra-C-lehteä neljä numeroa.
2. Aloitetaan valmistelut kontrabassokilpailun järjestämiseksi vuonna 2006, jolloin yhdistys täyttää 30 vuotta.

3. Laaditaan yhdistykselle internet-sivut
4. Järjestetään kevätkokousmatka pois Helsingistä.
5. Järjestetään syksyllä kontrabassokonsertti Tampereella.
6. Järjestetään joogaviikonloppu kontrabassoteille esimerkiksi Kallio-Kuninkalassa.
7. Selvitetään yhdistyksen nuottikirjaston materiaalin tekijänoikeuksiin liittyvät asiat.
8. Järjestetään konsertti, jossa esiintyy vuoden 2003 basisti.
9. Kehitetään klubin toimintaa edelleen

Talousarvio

Varsinainen toiminta

Kulut	EUR	
Koulutus	200,00	
Kokoukset	170,00	
Konsertit	170,00	
Lehti	1250,00	
Kirjasto	100,00	
Toimisto	400,00	
Hankinnat	710,00	3000,00

Varsinaisen toiminnan kulujäämä 3000,00

Varainhankinta

Jäsenmaksut	1824,00	
Mainostulot	1176,00	3000,00

Yhteensä 3000,00

Sääntömuutos

Hyväksyttiin yhdistyksen uudet säännöt. Voimaantulo edellyttää vielä kevätkokouksen hyväksymisen.

Kirjaston säännöt

Hyväksyttiin nuottikirjaston lainaussäännöt ja -maksut.

Esko Laineen haastattelu

Esko Laine soitti Tapiola Sinfonietan solistina 4.10.2002 Bottesinin Grand Duo Concertanten. Ralf Oleg soitti kappaleen viuluosuuden. Katri Tuomennoro ja Julius Pyrhönen haastattelivat Eskoa ennen konserttia.

Mikä on opiskelun ja todellisuuden suhde?

Ehkä se riippuu opettajasta, mutta on se yleensä aika hämärä. Se ei ole aina realistinen. Kyllähän te kaikki orkesterissa soittaneet tiedätte mitä se realismi on. Soolokirjallisuutta, jota yleensä harjoitellaan, ei tietenkään soiteta orkesterissa. Mutta se tietenkin riippuu niin paljon itsestä, miten luo tekemistä ympärillensä. Elämä ei ole pelkkää orkesterisoittoa. Basson kanssa voi tehdä mitä tahansa. Silloin homma voi tulla mielekkääksi. Opiskelussa kannattaisi kiinnittää huomiota siihen, että on vastuussa omasta elämästään, eikä kukaan tule hakemaan projekteihin. Yleensä oma aktiivisuus ratkaisee kaiken. Täytyy miettiä mistä itse tykkää, ja sen mukaan hakea ihmisiä. Sitä ei ehkä ymmärrä opiskellessa, että tarvitsee monia erilaisia juttuja, jotta elämästä tulisi mielekäästä. Musikantin elämä on parhaimmillaan moni-vahteinen. Näin jaksaa myös paremmin soittaa orkesterissa, esimerkiksi jotakin sinfoniaa sadatta kertaa. Täytyy ajatella itse ja olla oma-aloitteinen. Nykyään tilanne on hieman parantunut.

Olet jo kauan soittanut orkesterissa. Miltä uusi opetustyö on vaikuttanut?

Olen hirvittävän innostunut, koska opetan ensimmäistä kertaa oikeasti. Mun täytyy ottaa vastuu oppilaista ja suunnitella tulevaisuutta pitkäjänteisesti. Mulla on paljon oppimista opetustyössä: esim. kurssitutkintovaatimuksista ja ohjelmistosta. Täytyy osata repertuaari joka tasolla alusta alkaen, että osaa mukamas soittaa ne pokkana malliksi. Se on nastaa. Olen tullut siihen ikään, että on luonnollista aloittaa opetustyö. On kokemusta, josta voi ammentaa. Tähän asti opettaminen on ollut kivaa.

Miten rehti peli opetusviran hakemisessa on?

Yleensä ei tapahdu sitä, että opetusvirkaan pyydetään tai kutsutaan jotain tiettyä ihmistä. Yleensä sitä haetaan. Ei ole kysymys rehtiydestä. Se on aika monimutkainen tilanne. On tärkeämpää kuinka opettaja tulee toimeen muiden opettajien kanssa kuin se, kuinka hyvin opettaja osaa soittaa. Olen huomannut, että jotkut kuuluisat instrumentalistit ovat osoittautuneet epäsuosituiksi oppilaiden taholta. Oppilaat tietävät aina parhaiten - paremmin kuin opettajat. Vaikka toisaalta opettajat etsivät usein sellaisia tyyppejä, jotka ovat heille itselleen mukavia. Toisaalta siksi, etteivät he itse joutuisi huonoon valoon. Oppilaat tietävät yleensä parhaiten, mutta niiltä ei kysytä. Esimerkiksi erästä opettajaa ehdotettiin tuntiopettajaksi Hanns Eisleriin (musiikkikorkeakoulu), eikä kelläkään ollut mitään sitä vastaan, joten hänet valittiin. En ole vielä sellaisessa asemassa, että voisin päättää näistä asioista. Kun tekee omaa duunia, se on aika sama. Mulla on vielä oppimisvaihe tässä opettamisessa.

Sinulla on oppilaita monista maista mm. Australiasta ja Aasiasta. Miten kuvailisit heitä soittajina?

Kyllä eroja on ja niitä huomaa opetustilanteissa ja soittotyyleissä koko ajan. On tyyppillistä soittoa. Löytyy ihan mielenkiintoisia eroja mm. nopeampaa ja jäykempää reaktiota.

Millaisia suomalaiset ovat?

Suomalaiset ovat parhaita ja kovimpia tyyppejä! He eivät valita. Suomalaiset ovat muuttuneet paljon edukseen. He ovat muuttuneet avoimiksi. He ovat alkaneet puhumaan ja tervehtimään, sekä esittelemään itsensä. On suomalaisissa hyviä puolia. He ovat kovia tekemään töitä.

Miten suomalainen basisti pärjää kansainvälisessä vertailussa?

Se on todella vaikea kysymys. Berliinissä on esim. Simo Väisänen. (Simo soittaa Berliinin Filharmonikkojen Karajan-Akatemiassa.)

Mikä olisi paras opiskelupaikka basistille?

Todella vaikea kysymys. Huomaa, että Helsinki ja sen asukkaat ovat kansainvälistyneet. Ihmiset liikkuvat nykyään paljon enemmän. Silloin kun itse opiskelin, Teemu Kalmisto ja Jorma Härkönen olivat käyneet opiskelemaan Prahassa sekä Jorma Katrama ja Olli Kosonen olivat käyneet Pariisissa. Nykyään kaikki käyvät kursseilla. Tieto pyörii paljon paremmin. Oppilaat tietävät parhaiten minne kannattaa mennä, koska tuntevat opettajat ja keräävät kokemuksia. Tietysti kannattaa mennä ulkomaille. Jos on hinku mennä ulkomaille, silloin täytyy mennä. Ehkä palatessa huomaa, että asiat ovat täällä hyvin. Täytyy itse löytää SE paikka. Eri maiden ja kaupunkien meininki vaihtelee paljon. Jos jossain on nyt hyvä meininki, vuosien päästä tilanne voi olla toinen. Ei siinä ole mitään totuutta.

Olet asunut pitkään Saksassa. Oletko suomalainen Saksassa vai saksalainen Suomessa?

Törkee kysymys. Mitä vanhemmaksi tulee, sitä enemmän suomalaiseksi tuntee itsensä. Olen huomannut sen tuolla maailmalla, että suomalaisten kanssa juttu kolahtaa helposti. Kun on suurimman osan ajasta ulkomailta, tuntee itsensä kodittomaksi. Berliinissä ollessani en tunne olevani Saksassa, koska siellä pyörii jatkuvasti uusia tyyppejä. Silloin tuntee olevansa kansainvälisessä ympäristössä. Sellainen ympäristö on mielestäni inspiroiva. En tiedä jaksaisinko asua kauan aikaa Suomessa.

Onko sinulla suunnitelmia Suomen suhteen?

Ei mulla ole suunnitelmia. En ole sulkenut pois mitään. Tilanteet muuttuvat.

Miten olet ollut mukana Bassoklubin toiminnassa? Olen huomannut muutamia allekirjoituksia kokouspöytäkirjoissa.

En ole ollut mukana aktiivisesti. Klubin idea on älyttömän hyvä, jos se pysyy rentona, eikä sitä ota niin tosissaan. Siitä ei saa suuttua, jos ei aina pääse mukaan. Voi olla, että myöhemmässä vaiheessa tulen taas toimintaan mukaan.

Mitä tulevaisuuden suunnitelmia sinulla on?

Harjottelua. Hehhee! Yritän olla parempi ihminen.

Muita projekteja?

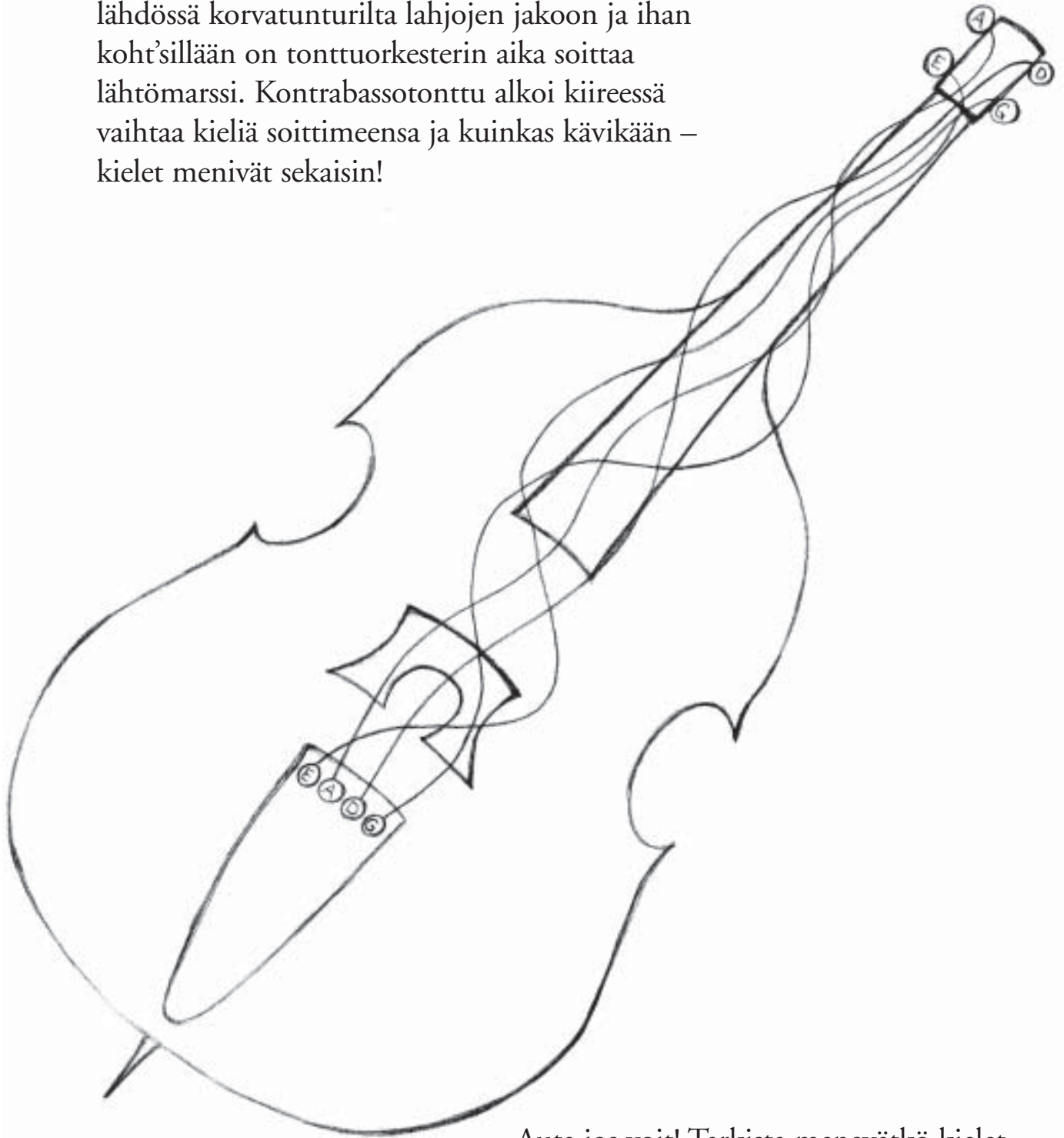
Meillä on bassosekstettikonsertti maaliskuun 2003 alkupuolella. Meillä oli jo keikka Tokiossa ja seuraava keikka on Berliinissä.

Kuinka luonnehtisit illan konserttia ja sävellystä?

Etukäteen ei voi koskaan tietää mitä tapahtuu. Sävellys on oikeastaan yksi parhaista bassokappaleista. Se on aina menestys. Se on italialaista oopperamusiikkia. Kaikki yleensä tykkää siitä, ellei ole kuunnellut sellaista liikaa. Se on kansainvälinen kappale, ei vain bassokappale, koska viulu on mukana. Välillä voi levätä, kun toinen soittaa. Orkesteri peittää vaikeat paikat. Mutta sitten on joitain paikkoja, jotka eivät oikeasti ole vaikeita. Välillä voi vähän brassailla. Onhan siellä todella vaikeitakin paikkoja. En ole ollut ikinä ollut niin monta kertaa puissa, kuin sellaisissa nopeissa paikoissa joita ei voi lukea. Kotona ne menee tosta vaan, mutta keikalla voi tulla blackout. Onhan siinä omat ongelmansa. Se on hyvä kappale.

Tarun palsta

Voihan Punakuono sentään! Joulupukki on juuri lähdössä korvatunturilta lahjojen jakoon ja ihan koht'sillään on tonttuorkesterin aika soittaa lähtömarssi. Kontrabassotonttu alkoi kiireessä vaihtaa kieliä soittimeensa ja kuinkas kävikään – kielet menivät sekaisin!

Auta jos voit! Tarkista menevätkö kielet oikeisiin paikkoihinsa. Mitkä kielet on laitettu oikein ja mitkä mahdollisesti väärin? Vielä ei ole liian myöhäistä, mutta kiire on!

mustavalko kontrasti

D'ADDARIO Helicore 125 €

Orchestral Series (light/medium/heavy)

Solo Series (medium)

Hybrid Series (medium)

Pizzicato Series (medium)

SONATA 1.665 €

Kokopuiset kompletit
koot: 1/8 - 3/4

PIRASTRO Permanent 145 €

Orchestral-kiellisarja

SONATA 185 €

Laadukas 4/4 topattu
Gig Bag

CARBOW alk. 890 €

Hililikuitujouset

SONATA 82 €

Jousikotelo suojuksella
ja olkaremmillä

S.D.SYSTEMS 132 €

PU-4 mikrofoni
(4 erillistä mikrofonia)

Tarjoushinnat sisältävät alv:n 22%

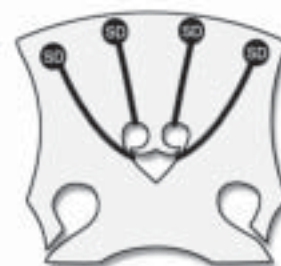
Tutustu Jousisoitinosastomme
laajaan valikoimaan!

D'Addario

PIRASTRO

sdsystems
INSTRUMENT MICROPHONES

Woodwinds

tarkoittaa kontrabassoja ja sen
tarvikkeita.

Kaikki loput pikkubassopaketit
ulosheittöhintaan 1950 euroa.
Varastossa vielä 4 kpl 1/10 kokoa.

Unkarilainen $\frac{3}{4}$ -bassopaketti
1650 euroa. Olleet näyttelykäytössä.
3 kpl jäljellä.

Lukuisia erikokoisia kontrabassoja aina
tarjolla, myös vanhoja soittimia

Runas valikoima jousia, stakkeleita,
kielenpitimiä, talloja, pinnapuita,
otelautoja, viritysmekanismeja,
sordiinoita, etc.

Markkinoiden paras bassopussi nyt
myös 1/2 ja 1/4 kokoina.

TIEDUSTELE

Vastaamme kernaasti kysymyksiisi

Woodwinds Ky

Albertinkatu 17, 00120 Helsinki
puh. 09-6812 150
fax 09-6812 1555

www.woodwinds.fi

avoinna ark. 10-17, la 10-14
ma suljettu

TERVETULOA